

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.— Ἑτησία φρ. 10,—
Ἐξαμηνος > 4,50 Ἐξαμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 2,50 Τρίμηνος > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰανουαρίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 9

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἐπιτέλους ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ του γὰ περάση.

—Τορπέν, φαρμακοποιὸς! ἐφώνη-
ξεν ὁ γραμματεὺς.

— Παρών! ἀπεκρίθη ὁ Τορπέν.

Ἄλλ' ὅταν ὁ ἱατρὸς ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἤτοίμασθη γὰ τοῦ ἀ-
νοίξῃ τὸ στόμα καὶ γὰ τοῦ σηκώσῃ τὰ βλέφαρα, ὁ φαιδρὸς ἄνθρωπος ὀπι-
σθοχώρησε καὶ ἀνέκρα-
ξεν:

— "Ε!... δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ μὲ ψηλαφή-
σετε σὰν γουρουνόπουλο γιὰ πούλημα!.. (*) "Ἄν εἶχα καμμιά κολλητικὴ ἀρρώστεια, θὰ τῷ ἔξερα καλλίτερα ἀπὸ σᾶς. Φαρ-
μακοποιὸς εἶμαι, τί διά-
βολο!

Ὁ ἱατρὸς ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Ἀντὶ νὰ θυ-
μώσῃ, ἤρχισε νὰ γελάῃ καὶ δὲν ἐπέμεινε πλέον, περιορισθεὶς νὰ κυττάξῃ μὲ κάποιον οἶκτον τὸν φαρ-
μακοποιὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁ-
ποῖος κατήντησε νὰ γίνῃ μετανάστης.

Καὶ ὁ Ραούλ ὁμοίως ἐγλύτωσε τὴν ἐξέτασιν. Ἡ ἀνθηρὰ του ὄψις καὶ ἡ εὐπρεπὴς περιβολὴ του ἠὲ χαρίστησε τοὺς ἀξιω-
ματικούς καὶ μάλιστα τὸν εἶδαν, ἐσημείωσαν τὸ ὄνο-
μά του μεταξὺ τῶν ὑγιῶν καὶ τὸν ἄφησαν νὰ πε-
ράσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέ-
ρος, ὅπου τὸν ἐπερίμενον ὁ Τορπέν.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς τέλος πάντων! ἀνέκραξεν αὐτός. Εἰμὲθα ἐλεύθεροι!

Καὶ ἤρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὰ κατὰ-
λύματα τὰ προσωρισμένα διὰ τοὺς με-
τανάστας, καὶ τοὺς συνταξιδιώτας μὲ
τοὺς ὁποίους θὰ ἐξοῦσαν εἰκοσιδύο ἡμέ-
ρας στοιβαγμένοι εἰς τὸν στενὸν ἐκεῖ-
νον χώρον, ὁ ὁποῖος ἐξετείνετο ἀπὸ τὴν
πρώραν τοῦ ἀτμοπλοίου ἕως τὸ κατὰ-

στρωμα τῆς δευτέρας θέσεως, μόνον.

Τὰ καταλύματα τῶν μεταναστῶν

Ὁ χώρος αὐτός, μήκους σαράντα
περίπου μέτρων καὶ πλάτους εἴκοσι,
ἐπρόκειτο νὰ περιλάβῃ χιλίους ἑκα-
τὸν μετανάστας. Εἶνε ὅμως ἀληθές,
ὅτι θὰ ἐκυκλοφοροῦσαν καὶ εἰς τὰ τρία
κάτωθεν πατώματα, ὅπου ἦσαν τὰ ὑ-

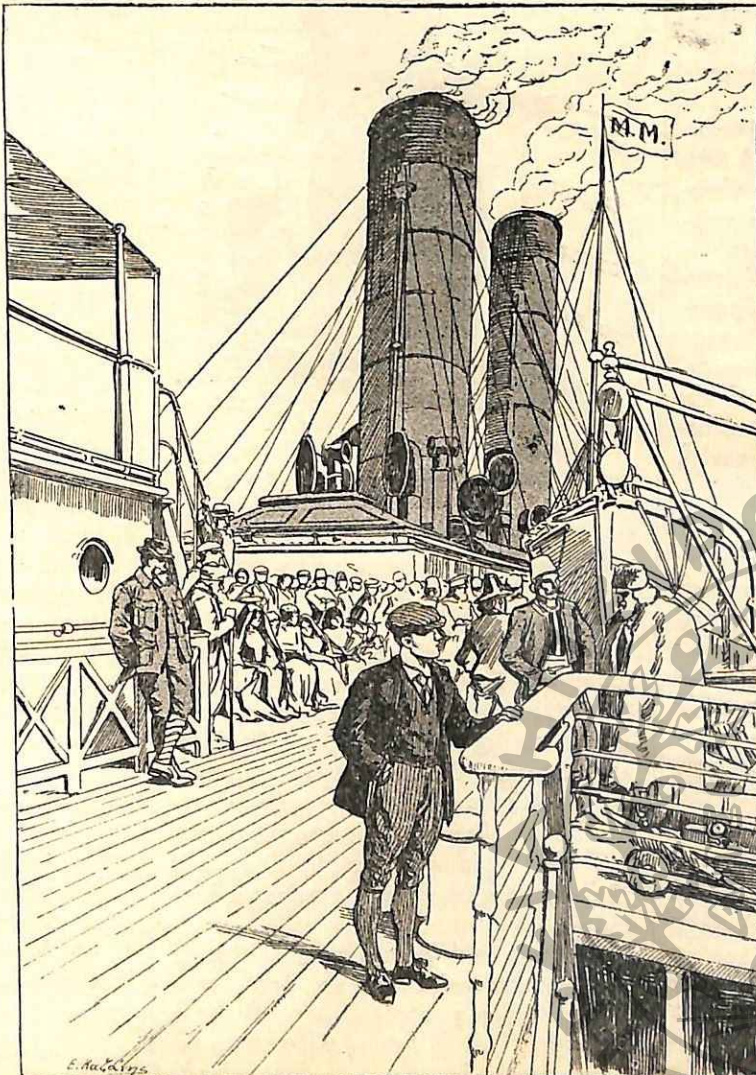
πνωτήρια, τὸ ἕνα διὰ τὰς
γυναῖκας καὶ τὰ ἄλλα δύο διὰ
τοὺς ἄνδρας. Ἐπιθεωρῶν τὸ
πλοῖον ὁ Τορπέν δὲν ἐφαί-
νετο διόλου ἐνθουσιασμένος.

— Φοβοῦμαι, μικρέ, ἔλε-
γεν εἰς τὸν Ραούλ, ὅτι δὲν
θὰ καλοπεράσουμε πολὺ ἐδῶ
πέρα καὶ ἔτσι μοῦρχειται νὰ
πληρώσω κατὶ παραπάνω
γιὰ νὰ μᾶς βάλουν στὴ δευ-
τέρα θέσι.

— Γιατί; ἀπεκρίθη φρο-
νίμως ὁ Ραούλ. Καλλίτεσα,
μοῦ φαίνεται, νὰ φυλάξουμε
τὰ λεπτά μας, νὰ τάχουμε
κεῖ-πέρα. Ἐπειτα, κύριε
Τορπέν, ἐδῶ, βλέπετε, δὲν
εἶνε καὶ τόσο ἄσχημα.

Ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος,
ὅπου ἦσαν αἱ κλίναι. Ὁ θά-
λαμος ὅλος εἶχεν ὕψος ἐνὸς
μέτρου καὶ ἐξηκονταεξὶ ἐκα-
τοστών — τόσον ὥριζεν ὁ
νόμος τῆς μεταναστεύσεως,
— ἐφαίνετο δὲ καθαρῶτα-
τος καὶ ἐμύριζε ρανικόν, τὸ
ὁποῖον ἐμαρτύρει ὅτι τὸν εἶ-
χαν ἀπολυμάνῃ ἐσχάτως. Ἦ-
πληρον τέσσαρες συστοίχαι
κλινῶν ἀλλεπάλληλοι, ἀλ-
λὰ καθε κλίνη εἶχε πὰς κα-
νονικὰς διαστάσεις, ἦτοι μῆ-
κος ἐν μέτρον καὶ ὀγδοντα-
τρία καὶ πλάτος πενήντα,
καὶ ἦτο στρωμένη μὲ σιν-
δόνας καὶ σκεπάσματα κα-
θαρώτατα.

Καθ' ὑπόδειξιν ἐνὸς ναύ-
του, ἐσπευσαν νὰ ἐκλέξουν

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλ-
λου, σελ. 62.

«Ἀπὸ ὁκτώ ἡδὴ ἡμερῶν, ἡ Πάμπλα εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ Μα-
σαλίας...» (Σελ. 71, στ. γ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ένας τζέντλεμαν έλεεινὰ μεθυμένος.

Ένῳ ἡ ἀμαξοστοιχία ἔτρεχεν ὁλοταχῶς πρὸς τὸ Λονδίνον, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, μολοντί εὐχαριστημένος πού διέφυγε τὰς ἐρεῦνας τῶν τελωνοφυλάκων καὶ τῆς ἀτυνομίας ἀκόμη τοῦ Νιουχάδεν, ἐσυλλογίζετο τὰς πολυαριθμούς δυσκολίας πού τὸν ἐπερίμεναν κατὰ τὴν ἀφίξιν.

«Εἰδὼ εἶνε Ἀγγλία, ἔλεγε, καὶ ἔχω ἀκούσῃ ὅτι οἱ Ἀγγελοὶ ἀτυνομικοὶ δὲν χωρατεύουν. Εἶνε πολλὸ ἱκανοί. Ἐπειτα δὲν ἔχω πάλι μυλλιέτο. Εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ πού μου συμβαίνει αὐτὸ ἀπὸ χθές, νὰ μῶ σὲ τραῖνο, χωρὶς νὰ πάρω τὸ μυλλιέτο μου. Τὴν πρώτη φορὰ δὲν ἐπρόφθασα τὴν ἀπόκρισιν, γιατί ὅλοι μὲ θεωροῦν κλέπτη. Δὲν ξέρουν βλέπειν, ὅτι ἡ κασσετίνα πού ἀρπάξα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τελωνοφύλακος, μού ἀνήκει, εἶνε πράγμα μου, καὶ θὰ ἐπληρωθῇ ὡς βέβαια τὰ χαρακτηριστικά μου ἐπὶ Λονδίνον, ὅπου θὰ ἐξαπολυθῶν ἐναντίον μου τὰ καλλίτερα λαγωνικά τῆς Ἀτυνομίας».

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ὁ Μωρίς, ὅταν ἠνοιχθῇ ἡ θύρα τοῦ διαμερίσματός του, ἡ συγκοινωνοῦσα μὲ τὸν διάδρομον, καὶ εἰσῆλθεν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν στολήν του, ἐγνωρίζετο ἀμέσως ὡς σιδηροδρομικός.

— Ἦθελα ἕνα μυλλιέτο, χωρὶς ἐπιστροφῇ, γιὰ τὸ Λονδίνον, τοῦ εἶπεν ὁ Μωρίς. Ἐχασα ἐκεῖνο πού ἀγόρασα ἐπὶ σταθμό. Μπορεῖτε νὰ μου βγάλετε σείς ἐν ἄλλο;

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος εἰς καθαρὰν Γαλλικὴν. Συμβαίνει συχνὰ νὰ χάνουν τὰ μυλλιέτα τῶν οἱ ἐπιβάται, καὶ γι' αὐτὸ ἔχομε πάντα ἕνα βιβλιαράκι, γιὰ νὰ δίνωμε μείξ καὶ νὰ εἰσπράττωμε τὸ ἀντίτιμο. Πολὺ εὐχαρίστως...

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, καὶ συνομιλῶν ὁλονὲν μὲ τὸν ὑπάλληλον, ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξίν του πού τὸν ἤκουε νὰ βμιλῇ τόσο καλὰ τὴν Γαλλικὴν.

— Μπα! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μειδιῶν μέσα εἰς τὰ γένηα του· φανερὰ τὴ γραμ-

μή, βλέπετε, εἴμεθα διαρκῶς εἰς συνάφειαν μὲ Γάλλους. Ἐνα τσιγαράκι, παρκαλῶ; — προσέθεσε, παρουσιάζων εἰς τὸν Μωρίς εὐγενέστατα μίαν γεμάτην τσιγαροθήκην.

— Εὐχαρίστως! ἀπεκρίθη ὁ φίλος μας, ἐνῳ ὁ ὑπάλληλος, διατεθειμένος προφανῶς νὰ συνεχίσῃ τὴν συνομιλίαν, ἐκάθητο ἀπέναντί του.

— Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸς ὁ ἐγγλέζικος καπνός; λιγὰκι βαρεῖα, ἔ;

— Βαρύς, ὅχι καὶ τόσο, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς. Τὸν βρίσκω ὅμως... πῶς νὰ σὰς πῶ;... ἔχει σὰ μίαν ἰδιαίτη μωρωδιά...

— Ἐχει πραγματικῶς, ὑπέλαθεν ὁ ὑπάλληλος. Εἶνε καπνὸς τῆς Βιργινίας. Καὶ ὅλα τὰ καπνὰ τῆς Βιργινίας, ξέρετε; εἶνε ἐλαφρῶς μωρωδῶτα... Δὲν εἶνε ὅμως δυσάρεστη αὐτὴ ἡ μωρωδιά... Τὴν πρώτη φορὰ ἴσως, ἀλλὰ κατόπιν τὴν συνεθίζει κανεὶς...

— Εἶνε ὅμως λιγὰκι βαρεῖα... ζαλίζει... εἶπεν ὁ Μωρίς, πιάνων τὸ μέτωπόν του.

Ἐπράβηξεν ἀκόμη μερικὲς ρουφηξιές ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τσιγαρέττον, ἔπειτα ἐχασμήθη καὶ, πίπτων ἐξαφνα εἰς τὰ μαξιλάρια τοῦ καναπέ, ἀπεκοιμήθη βαθεῖα.

— Ὡραία! ἔκαμε τότε ἀπὸ μέσα του ὁ ὑπάλληλος, παίρων σιγὰ-σιγὰ τὴν κασσετίαν. Οὐτε βία, οὐτε τίποτε. Μόνον ψεύτικα γένηα, γυαλιά, μίαν στολὴν σιδηροδρομικοῦ, ὀλίγα τσιγαρέττα μὲ ὀπιον καὶ... ἡ δουλειά μου ἐγίνει! Ὁρισμένως ὁ δυστυχὴς αὐτὸς νέος δὲν εἶνε σὲ θέσιν νὰ τὰ βάλλῃ μαζί μου...

Ἄλλως τε δὲν θάρρησεν νὰ τὸ καταλάβῃ, καὶ τότε... τότε... εἰς ἐνέργειαν τὰ μεγάλα σχέδια!

Ἐν τούτοις ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ναρκωτικοῦ, ἐθυλίζετο ὁλονὲν εἰς βαυότερον ὕπνον καὶ, ἐξηπλωμένος λοξὰ εἰς τὴν καναπέν, εὕρισκετο ὅλος εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ὁποῖος τὸν παρεθέρει μὲ προτοχήν κ' ἐφάνετο διασκεδάζων.

— Εἶνε ὅμως ἀλήθεια, ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του, ὅτι μού μοιάζει, τὸ ζῶν!... Μὰ πῶς μού μοιάζει! οὔτε ἀδέλφια νὰ εἴμαστε!... Κρίμα νὰ κἀνῃ τόση φασαρία ὁ ἀνὴρ, γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ κασσετίνα, πού τὴ θέλω κ' ἐγὼ ἄλλο

τόσο. Διαφορετικά, θὰ μπορούσαμε νὰ γίνωμε στενότεροι φίλοι ἐμεῖς οἱ δύο. Κρίμα!... Ναι, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ πάρω τὰ μέτρα μου γιὰ ὕστερα, πού θὰ φθάσωμε ἐπὶ Λονδίνον. Πῶς θὰ βγῶ ἀπὸ τὸ σταθμό μ' ἕναν ἄνθρωπο πού κοιμάται σὺν κτήνος; Δὲν θὰ εἶνε τόσο εὐκολο μὰ τὴν ἀλήθειαν!...

Καὶ ὁ κλέπτης μας, εἰς τὴν ἀρχὴν, ἤλλαξεν ἐντελῶς ἐνδυμασίαν. Ἀπὸ μίαν βαλίτζαν, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐκ τοῦ διπλανοῦ διαμερίσματος, ἔβγαλε τὴν στολήν τοῦ Ἀγγλοῦ μὲ τῆς κόκκινες φανορίτες, ἡ ὁποία τῷ εἶχεν ἤδη χρησιμεύσῃ εἰς τὸ Νιουχάδεν. Καὶ ἀφοῦ ἐπέταξε τὴν πλαστὴν γενειάδα του, ἐκδύληκε γρήγορα-γρήγορα τῆς κόκκινες φανορίτες καὶ, μεταμορφωθείς οὕτω καθ' ὁλοκληρίαν, ἔχωσε τὴν κασσετίαν εἰς τὸ βάθος τῆς βαλίτζας του καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ δίκτυ τοῦ βαγονιοῦ.

— Τὸν ἄλλο τώρα! εἶπε, ρίπτων πονηρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πάντοτε κοιμωμένου Μωρίς. Ἡ σειρά σου νὰ μεταμορφωθῇς καὶ σύ, ἀγαπητέ μου, καὶ πρόσθε νὰ μὴν ἔσπληνῃς ὅσην ὥρα θὰ σὲ ντύω, γιατί αὐτὰ δὲν εἶνε τίμια πράγματα!... Ὡς εἶνε ὅμως, δὲν ὑπάρχει φόβος. Ὁ καλὸς ἔμπορος, πού μού ἐπρομήθευσεν αὐτὰ τὰ τσιγαρέττα, μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ ὕπνος πού προξενοῦν, διαρκεῖ δώδεκα ὥρες καὶ δώδεκα ὥρες φθάνουν καὶ περὶσσεύουν γιὰ νὰ φθάσωμε ἐπὶ Λονδίνον καὶ... νὰ χωρισθῶμε γιὰ καλὰ. Γιατί ἐννοεῖς, ἀδελφοῦλή μου, ἐγὼ δὲν σκοπεῖω νὰ μείνω μαζί σου. Ἄρα φθάσωμε ἐπὶ Λονδίνον... οὔτε σ' εἶδα, οὔτε σ' ἤξερα! Δὲν ἔχει! Ἐγὼ σ' ἀφίσω ἐπὶ τὴν τύχην σου, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ μὲ κυνηγᾷς.

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ λωποδύτης ἐκόλλησεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μωρίς τὰ ψεύτικα γένηα του, τοῦ ἐφόρεσε τὰ γυαλιά του καὶ διὰ τοῦ ἰδίου του ἀδιαδρόμου, ἐτελείωσε τὴν μεταμόρφωσίν του.

— Ἔτσι! ἐσκέφθη κατόπιν μὲ μειδίαμα εὐχαριστήσεως. Οἱ ν τ ε κ τ ι θ καὶ οἱ ἀτυνομικοὶ τοῦ Λονδίνου πού θὰ καταδοκοῦν τὴν ἀφίξιν τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ἀρπάξῃ τὴν κασσετίνα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τελωνοφύλακος ἐπὶ Νιουχάδεν, θὰ τὴν πάθουν μίαν χαρά!

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

“ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,”

Σὰς ἀνήγγειλα ἤδη τὴν ἐκδοσὴν τῆς νέας αὐτῆς ποιητικῆς Συλλογῆς τοῦ Γεωργίου Δροσίνης. Εἶνε ἕνα θαυμάσιον βιβλίον, πολυτελέστατα τυπωμένον, περιέχον εἰς διακοσίας σελίδας 150 περίπου μικρὰ καὶ μεγάλα ποιήματα, ὅλα νέα, ὅλα ὡραία, καὶ τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα. Ἀνωτέρα ποιητικὴ Συλλογὴ δὲν ἐφάνη τὰ τελευταῖα αὐτὰ δέκα χρόνια εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πῶς θὰ ἤθελα νὰ ἐδιαβάζατε τὰ ποιήματα αὐτὰ τοῦ Δροσίνης καὶ σεῖς, τώρα ἴσα-ἴσα πού μορφώνεται ἡ καλαισθησία σας! Θὰ ἡμπορούσατε νὰ ἐννοήσετε τὰ περισσότερα — διότι ὁ Δροσίνης εἶνε ἀπλοῦς καὶ εὐληπτός, — καὶ θὰ εἶχατε μίαν μεγάλην ἀπόλαυσιν, καὶ θὰ ὠφελήσθε πολὺ, πολὺ... Δυστυχῶς, τὸ πολυτελὲς βιβλίον ἐξεδόθη εἰς 400 μόνον ἀντίτυπα καὶ στοιχίζει ἀκριβὰ. Δὲν εἶνε λοιπὸν διὰ γενικὴν κυκλοφορίαν. Διὰ τοῦτο ἐσκέφθην νὰ σὰς κάμω ἐν ἀπάντισμα ἀπὸ τὰ «Φωτέρὰ Σκοτάδια», νὰ διαλέξω δηλαδὴ τὰ κατὰλληλα διὰ τὴν ἡλικίαν σας ποιήματα τῆς συλλογῆς καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ τὰ δημοσιεύσω ὅλα. Καὶ ἀρχίζω ἀπὸ σήμερον. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ εὐνοιομονήτε... Σημειώσατε, ὅτι τὰ ποιήματα αὐτὰ δὲν ἔχουν ἰδιαίτερους τίτλους. Τίτλος ἐκάστου εἶνε ἡ πρώτη του λέξις, πού γράφεται καὶ μὲ κεφαλαῖα.

ΔΙΚΤΥΟΝ θαλασσογέννητο, χλωρὸ μαργαρίταρι, Πλασμένο ἀπὸ τὸν πόνο μίαν πέτρας ἔκταντ' ἄπ' τοῦ γυαλοῦ τὰ τρισεύρη Νερὰ ἔδωκε σ' (ἔχουν πᾶν, Τῆς ὁμορφίης ἀστέρι στὸν κόσμον νὰ φανῇ.

Δίκτυο θαλασσογέννητο, πόσκι ἄλλαν σὺν καὶ (σὲν) Πανὰκριθα κ' ὠραῖα κ' ἀγνὰ καὶ φωτερὰ, Μέσ' ἀπὸ τὰ βᾶθ' τῆς ψυχῆς στὸν κόσμον σκορπισμένα, Γεννήματα τοῦ πόνου — στολίζουν τὴν χαρὰ!

Τὸν κομμάτων τὸ φρένικισμα Καὶ τὴ λύσιν τοῦ ἀνέμου Μὲ μίαν θάρκα στὸ πέλμας Δὲ λογιάζω ποτέ μου. Μὰ ἔχω πάντα τὴν ἐννοίαν μου στὴν κρυμμένη φοδέρα, Στὴ βοῦδ' ἡ σὴν ἀθώρητη, Στὴν προδότρα τὴν ἔρα.

Οἱ σιαιοὶ τὸ ξεβρασέν ἀπ' τοῦ πελάου τὰ βᾶθ', Μαρμαρωμένον λείψανο παλῆς στερηθῆς πού ἐχάθη.

Μὰ στὸ νεκρὸ τὸ χέλισμα ζῶν κινουμένη ἀρχίζει, Κάτι ἀνσπίνει, σέρνεται, φυτρώνει, φτερουγίζει...

Τοῦ ρίχνει ἀνέστη ἡ κάπρη τὰ κρόκων ἀνθισμένων — Δευκὰ νεραϊδομάντυλα στὸ ἥλιόφωτο ἀπλωμένα, —

Γοργὰ πετροχελιδόν, γυρνώντας στὰ παλῆα τους, Θερροῦν νησι τὸ χέλισμα καὶ χτίζουν τὴ φωλῆα τους.

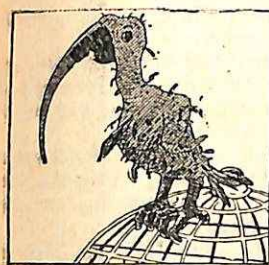
Κ' ἐν ἀκρογιάλι φέρνοντας στὸ λογισμό τοῦ ναυτῆ, Γλυκὰ τὸν πόθο τοῦ σπιτιοῦ μέσ' στὴν καρδίαν τοῦ ἀνάψτει.

ΠΑΝΩ, κάτω, γύρω ἀμέτρητα Παντοῦ σπαρμένα τρέμουν τᾶστρα Κ' ἡ ἀραχμὴν θάρκα, ἀνέστη, Κρέμεται μέσ' ἐν οὐρανούς.

Κ' ἡ νύχτα, ἀπλώνοντας τὸ χέρι τῆς Σὲ ἀγρυπνᾷ μάτικα, ὄνειροπλάστρα, Φέρνει τὸν πόθο τὸν ἀχόρταστο Σὲ κόσμους ἄλλους — μακρινούς. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

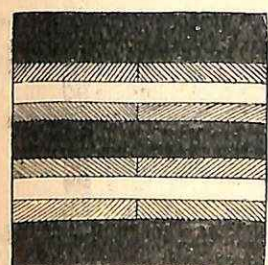
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ γηραιότερος παπαγάλος τοῦ κόσμου

Ὁ παπαγάλος αὐτός, μὲ ρινκὸν δέρμα καὶ γυμνὸν σχεδὸν ὅτι πτερὰ, ὀνομάζεται Κόου Μπέννεντ, εἶνε ἡλικίας ἑκατὸν δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν Σάραν Βέννεντ, ἰδιοκτῆτριαν ἐξωνδογείου εἰς τὴν Σιλεθάνιαν, πλησίον τοῦ Σάδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Γεννηθεὶς τῷ 1796, ὁ ὑπέργυρος αὐτὸς παπαγάλος ἐγνωρίσθη τρεῖς γενεάς τοῦ οἴκου Μπέννεντ.

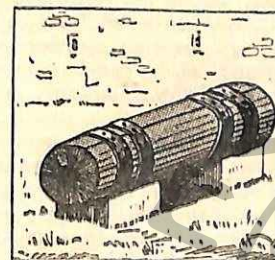
Ὁπτικὴ ἀπάτη

Κυττάξετε καλὰ αὐτὰς τὰς δύο λευκὰς γραμμάς. Ἡ ἐπάνω φαίνεται ὡς νὰ κοιλοῦται, νὰ βαθεύῃ ἐν τῷ μέσῳ, ἐνῳ ἀπεναντίας ἡ κάτω φαίνεται πλέον φουσκωτὴ εἰς τὸ μέσον παρὰ εἰς τὰ ἄκρα. Εἶναι ὁπτικὴ ἀπάτη. Διότι αἱ δύο

γραμμαὶ εἶνε ἐντελῶς εὐθείαι καὶ ἔχουν τὸ ἴδιον πλάτος παντοῦ.

Ἐύλινον κανόνι

Τὸ εὐλινον αὐτὸ κανόνι εὕρισκται εἰς τὴν συλλογὴν ἑνὸς μαριῶδους συλλέκτου ἀρχαίων ὀπλῶν. Προέρχεται ἀπὸ τὰς Ἰνδίας καὶ εἶνε καλυμμένον ἀπὸ πολλὰ κομμάτια σκληροῦ ξύλου, συνδεδεμένα μὲ σιδηρὰ στεφάνια, ὅπως τῶν βαρελιῶν.

Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ α') Μαγικὴ Εἰκὼν

Τὸ ἄλογον αὐτὸ ἔχασε τὸν καθαλλάρην του. Μήπως τὸν βλέπετε πουθενά;

β') Πηλὸν γινεον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Λήμνου.

Α	ΓΑΛ	Α	Ι
ΤΑ	ΡΩΣ	ΓΛΙ	ΑΥ
ΣΙ	ΛΙ	Α	Α
ΛΙ	ΣΤΡΙ	Α	ΑΓ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913

Ch* q** — m*d**ll* — *s*η — r*vs. Νάπαρνωσθ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαρατήτως, ὑπὸ ἑνὸς μόνον θαλασπέου γραμματισμοῦ.

Δύσεις τοῦ 7ου φύλλου

α') Ὁδοσσεύς, Πάτροκλος, Ἰδομενεύς, Λίλας. β') Πηνελόπη ὁ Θεός. γ') Au premier coup l'arbre ne tombe pas.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Υπερήφανα υψώνοντας της κορφές τους προς τὸν οὐρανόν, τὰ δένδρα ποὺ γεμίζουν τὰ δάση καὶ στολίζουν τοὺς κήπους, ζοῦνε μιά ζωὴ σιωπηλὴ καὶ μυστικὴ.

Τὰ δένδρα! Πόσα πολλά, ἀλλὰ πόσο διαφορετικὰ, ἀταίριαστα μεταξύ τους.

Εἶνε δένδρα, ποὺ ἡ θέα τους σὲ κάνει σκεπτικόν, τὰ γηραλέα, βαρεῖα ἀπὸ ἐνθυμήσεις, μελαγχολικά, ποὺ εἶδαν νὰ περνοῦν ἀπὸ μπρὸς τοὺς γενεές. Δένδρα τραγικά, μὲ τὰ κλαδιὰ περιέργῃ σχηματισμένα σὰν σ' ἓνα σπασμὸ πόνου. Δένδρα υπερήφανα ποὺ πάνε ἴσια ἀπάνου, σὰν νὰ περιφρονοῦν τὸ κάθε τι ποὺ τὰ περιτριγυρίζει. Δένδρα ντροπαλά ποὺ στρέφουν τὰ κλαδιὰ τους ἀπὸ τ' ἄλλα σὰν νὰ θέλουν νὰ κρύψουν τὸ μυστικόν τους.

Καὶ ὅλα μαζί τὰ δένδρα ἀγκαλιασμένα, καθένα μὲ τὸ μυστικόν του, ζοῦνε μιά ζωὴ μονότονῃ, ἀλλὰ γαϊτὰ εὐτυχισμένη ζωὴ, ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐννοίωσε ποτέ του...

Νέρων

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΟΥ

Ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα. Ἐτομαζόμαστε γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ μας. Εἶχαμε φκιασὴ καινούργια φορέματα καὶ εἰμαστε ὅλο χαρά. Τὸ βράδυ, ὅταν ἦλθε ὁ μπαμπάς, μὲ γέλια καὶ χαρὲς τὰ ξεκρεμάσαμε καὶ τοῦ τὰ δείχνουμε καὶ κείνος μὲ χαμόγελο ποὺ μᾶς ἔβλεπε ἔτσι χαρούμενα, μᾶς ἐφίλησε καὶ μᾶς ἐχάρηκε.

Τὸ πρωὶ σηκωθήκαμε καὶ ξεκινήσαμε κατὰ τὸ σύνθημα γιὰ τὸ σχολεῖο. Ὅταν γυρίσαμε ὅμως βρήκαμε τὸν πατέρα μου στὸ κρεβάτι. Ἐλαφρὸ κρυολόγημα τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐξεέλθῃ. Ὅσοι προχωροῦσε ὅμως, τὸ κακὸ ἐπεδεινώνετο καὶ δὲν ἀργήσαμε νὰ παρουσιασθῇ ἀτιμὴ ἀρρώστεια σφοδρὰ περιπενημονία. Τὴν τρίτη ἡμέρα τῆς ἀσθενείας του, ἀγωνιῶν προσεκάλεσε τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν μου, καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν συνεβούλευσε νὰ ἀγαπᾷ εἰς τὸ ἐξῆς ποὺ δὲν θὰ τὸν ἔχωμεν πλέον τοὺς μικροτέρον τὸν ἀδελφούς. Θυμῶμαι τὸ χωρὶ πρόσωπό του, ὅταν ἐβγῆκε ἔξω καὶ μᾶς εἶπε: «Παιδιά πεθαίνει ὁ μπαμπάς μας».

Τὸ πρωὶ σηκωθήκαμε καὶ ἐτοιμαστήκαμε γιὰ τὸ σχολεῖο ἀλλὰ μιά κακὴ προσέθεσις μὲ ἐβασάνισε. Ἐξήτησα νὰ ἴδω τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ δὲν μὴν τὸ ἐπέτρεψαν, προφασισθέντες ὅτι κοιμᾶται. Ἐφύγα μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη. Ἐμῆθηνα εἰς τὸ μάθημα ἀλλὰ ὁ νοῦς μου ἦτο ἄλλου. Ἐξάφνα ἀνοίγει ἡ θύρα. Κάποιος μὲ ἐξήτοῦσε. Ρίγος διέδραμε τὸ σῶμά μου καὶ ἐκλονίσθηκα. «Σὲ θέλει ὁ πατέρας σου νὰ σὲ ἴδῃ», μοῦ λέγουν. Ἐννόησα ἀμέσως. Ἐβόναξα βιαστικὰ τὰ βιβλία μου καὶ ἔφυγα. Ἀφθονα ἔτρεχαν τὰ δάκρυά μου στὰ ὀφθαλμοὺς καὶ μὴν μὴν ἔβλεπα τὸν πατέρα μου. Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὅταν ἐβγῆκε ἔξω καὶ μᾶς εἶπε: «Παιδιά πεθαίνει ὁ μπαμπάς μας».

χαμογελοῦσε ποτέ πιά μὲ τὸ γεμῆτο στοργῇ χαμόγελό του.

Ἀρκετὰ χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε ἀλλὰ ὅσα καὶ ἂν περάσουν, ποτέ δὲν θὰ αἰσθανθῶ ἀληθινὴν χαρὰν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Ροδοδάφνη

Η ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ

Μιὰ πανεύμορφη κουκλίτσα

μοῦ ἔχαρισε ἡ μημιά

Κ' ἐγὼ σὰν νοικοκύρης

θὰ τῆς κάνω τὰ παπᾶ.

Ἐνα φόρεμα γιὰ μπᾶλο

ἀπὸ μπλε μεταξωτό

Καὶ μὲ τὸ ἀτλάζι τ' ἄλλο

θὰ τῆς κάνω ἓνα μαντῶ.

Καὶ ἡ κουκλά μου θὰ γίνῃ

μὴν κυρία κόμ-ιλ-φό,

Π' οὔτε θέατρο θ' ἀφίγῃ

οὔτε γεῦμα, οὔτε χορὸ....

Καὶ θὰ δίνῃ κ' ἐσπερίδας

μὲ μπομπόνια μὲ γλυκὸ,

Μὰ τῆς πὶν πολλὰς μερίδας

πάλι θὰ τῆς τρώγω ἐγὼ....

Σχοινοστέλιος Χίος

ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Ἦτο, θυμῶμαι, ἀρχαὶ Σεπτεμβρίου ἡ τέλη Αὐγούστου. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ξημέρωσε ὁ οὐρανὸς γεμῆτος σύννεφα κατὰμυαυρα τὰ ὁποῖα βλέποντας οἱ χωρικοὶ ἔλεγαν λυπημένοι «βροχὴ θάχουμε, καὶ μὴν στὴ σταφίδα».

Σὲ λίγο ἄρχισαν πραγματικῶς σιγανὰ ἀστροποδόντα καὶ ἀκολούθως ραγδαία βροχὴ, ἡ ὁποία διήρκεσεν ὅλο τὸ πρωὶ. Τὸ ἀπόγευμα λιγότενυσε ἡ βροχὴ καὶ ἦλθαν μερικὲς φιλές μου νὰ ἐργασθούμε μαζύ, ἀφοῦ δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ περίπατο. Ἀλλὰ ποὺ μυαλό γιὰ δουλειά!

Ἐσοφιστήκαμεν ὅτι νὰ μὲν δὲν ἦτο καιρὸς γιὰ περίπατο, ἀλλὰ μπορούσαμε νὰ κάμωμεν καμμιὰ βίτσα, ποὺ καὶ θὰ ἔβγαине ἀπ' αὐτήν. Ἀμ' ἔπος αἱ ἔργον, πετάξαμεν τῆς ἐργασίας μας, ἄρπαξε καθεμιά μιά ὀμπρέλλα καὶ δρόμο. Τί ἀστεῖο ποὺ ἦτο νὰ μᾶς βλεπεῖ κανεὶς μὲ τῆς ὀμπρέλλας μας ἀνοικτές, ποὺ εἶχαν ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰριδῆς, ἂν καὶ εἶχε παύσῃ πλέον ἡ βροχὴ. Σὲ μιά γρηνοῦλα ποὺ μᾶς ρώτησε γιὰτὶ κρατᾶμε ἀνοικτές ὀμπρέλλας ἐνῶ δὲν βρέχει, ἀπαντήσαμε: ἡ μία εἶπε ρευματισμούς, ἡ ἄλλη ὅτι ἔχει πονοκέφαλο, ἡ ἄλλη ὅτι ἐπειδὴ ἔχει ὀραῖο χρώμα ἡ ὀμπρέλλα της, (ἦτο κόκκινη) καὶ ἓνα σοῦδ τέτοια.

Εἰμεθα πολὺ εὐθυμῆς, πάρα πολὺ, ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Φαίνεται ὅτι μᾶς ἐξώθησε ἡ μεθυστικὴ μυρωδιὰ τοῦ βρεγμένου χώματος... Ἐπειτα ἀπὸ μακρὸν συμβούλιον ἀπεφασίσσαμεν νὰ πάμε σὲ ἓνα κύριο, φίλο μας, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶχε προσκαλέσῃ κάποτε νὰ μᾶς δώσῃ ὀραῖα σταφύλια ἄσπρα ἀπὸ τὴν κληματαριὰ του. Ἦν εὐ-

καρία ἦτο κατὰλληλος καὶ δὲν τὴν ἐχάσαμε. Ἐπήγαμε λοιπὸν, καὶ καθὼς μᾶς εἶχε προειπῇ ὁ φίλος μας, μᾶς ἔφερε καὶ πελωρία ἀπλάδα ἄσπρα σταφύλια σὰ ζωγραφιστά.

Δὲν ἐνθυμῶμαι σὲ ποιά ἦλθε τότε ἡ ἰδέα νὰ ζητήσῃ λίγο νερό. Μόλις ἔστρεψε ὁ κύριος, νὰ φέρῃ τὸ νερό, τὰ ὀραῖα σταφύλια εἶχαν γίνῃ ἄφαντα μέσα στὴν πολυποικίλη ὀμπρέλλα μας. «Ἐλα, δὲν μοῦ τώρα, παιδιά!» Σὲ δυὸ λεπτὰ εἰμεθα στὸ σπῆτι καθισμένες ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ καὶ ἐτρώγαμε μὲ τὴν μεγαλότερα ἀπάθεια τὰ κλεμμένα σταφύλια. Τί ὀραῖα ποὺ ἦσαν! Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξιν τοῦ φίλου μας ὅταν ἐπέστρεψε μὲ τὸ νερό καὶ ἔχασε ἐπισκέπτας καὶ σταφύλια!

Πολλὰ τέτοια ἀστεῖα ἔχομε κάμῃ, ἀλλὰ θυμῶμαι ὅτι σ' αὐτὸ ἐγγέλασα καὶ διασκέδασα καλλίτερα ἀπὸ ποτέ...

Νησιωτοπούλα

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ

(Ἀφιερωμένο εἰς τὴν ἀγαπημένην μου Ἀντισμένην Βαμβακίαν)

Ἐνα πρωὶ, ἀκουσισμένη ἐπὶ παραθύρῳ μὲ τὸ μέτωπο ἐπάνω εἰς τὸ τζάμι, ἔμεινε πολλὴν ὥραν συλλογισμένη ποῖο ψευδώνυμο νὰ πάρω.

Εἶχεν ἀρχίσῃ ὁ χειμῶνας καὶ ἤδη ἦσθαι νόμεθα τὰ πρώτα γυῖα.

Ἀπ' τὸ ἀντικρινὸ δένδρον, ἔφρασαν τὰ φύλλα, σὲ κάθε κίνημα ποὺ ἔκαναν τὰ κλαδιὰ ἀπ' τὸν ἀέρα. Ἐξάφνα βλέπω νὰ πέφτῃ κατὶ σὰν πιδ βαρὺ.

Τί νὰ εἶναι ἀρὰ γε; Ἀπὸ περιέργειας ἀνοίγω τὸ παραθύρον, ἀλλ' ἀπὸ ψηλὰ δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω. Κατεβαίνω εἰς τὸν κήπον, καὶ τί βλέπω;

Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πέσῃ ἀπ' τὸ δένδρον ἦτο ἓνα πουλάκι πεθαμμένο!

Πτοχὸ, μικρὸ πουλάκι, ποῖος ξέρεῖ ποσὸν ὑπέφερε ἀπ' τὸ κρυὸ ἐκεῖ πάνω, πρὶν πεθάνῃ, καὶ τώρα τὸ μικρὸ ξεπαγιασμένον σου σωματάκι θὰ λυθῇ μόνον ἐδῶ κάτω καὶ δὲν θὰ βρεθῇ οὔτε ἓνα μάτι νὰ κλάψῃ γιὰ σέ, οὔτε ἓνα χεῖρ νὰ σέ θάψῃ...

Κ' ἐνῶ ἐσκεπτόμουν αὐτὰ, ἓνα δάκρυ ἔσταξε ἀπ' τὰ μάτια μου, ἐπάνω ἐπὶ τὸ λεῖψαν τοῦ μικροῦ πουλιού, σὰν γιὰ νὰ μὴν παραπονεθῇ ὅτι ἔμεινε ἄκλυτο.

Ἀνέβαινα στὸ σπῆτι μελαγχολικὴ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πτωχοῦ πουλιού.

Ἐξάφνα ἡ καρδιὰ μου αἰσθάνθηκε εὐγνωμοσύνη σ' αὐτό, γιὰτὶ ἐσκέφθηκα ὅτι τὸ δάκρυ ποὺ τοῦδωσα, ἡμποροῦσε πολὺ καλὸν νὰ γίνῃ τὸ ψευδώνυμό μου.

Δάκρυ τοῦ Ἐλέους

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἦν μαμμὰ ἐρωτᾷ:

—Νικό, μὴν ἔφαγες τὸ γλυκὸ; Ἦν βάλει φαρμάκι γιὰ τὰ ποντίκια...

—Γρή... γρή... γρή... τὸ γιαντὸ καὶ πεθαίνω! ἀνακρίζει ὁ Νίκος, πιπτων εἰς μίαν πολυθρόναν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἱματωμένον Εἶφος

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1914, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσόδεσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τὸν τομὸν, εἶνε ἡδὴ **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1.75. Ὑπάρχουν καὶ τῶν ἐτῶν 1906—1913 καλύματα τιμώμενα ἐπίσης δραχ. ἡ φρ. 1,75 ἕκαστον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου

τὴν 27 Ἰανουαρίου 1915.

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή, παιδιά μου! Μὲ ὀλίγη νηστείαν, μὲ πολλὴν προσευχὴν καὶ μὲ ἀκόμη περισσοτέραν μελέτην κ' ἐργασίαν.

Εἰς τὸν τρέχοντα Διαγωνισμὸν τῶν Πνευρ. Ἀσκήσεων, περιελήθησαν καὶ δύο ἀκόμη Συλλογαί, ἡ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος καὶ ἡ τοῦ Λέοντος, τὰς ὁποίας ἔλαβα ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὁ πρώτος γύρος. Εἶχαν σταλῇ ὅμως ἐμπροσθέν μου κ' ἐβράδυναν εἰς τὸ ταχυδρομικόν. Δι' αὐτὸ τὰς ἐδέχθην, ὡς ἦτο δικαίον.

Ἐδίδασκα μ' εὐχαρίστησιν καὶ τὰ δύο σου γράμματα, Τέλλε Ἀργα. Ὅχι, μὴ φοβάσαι καὶ δὲν θὰ σὲ προβιάσω εἰς συνεράτην... ἀκόμη. Γνωρίζω πόσον ἀγαπᾷς τὴν ἡλικίαν σου καὶ τὴν Σελίδα, διὰ νὰ μὴν ἔχω τὴν σκληρότητα νὰ σὲ κάμω νὰ φαντασθῇς, ὅτι... ἐγέρσεις. Μὰ γιὰτὶ πάλι τόση ἀπειρία; Ὁ Ἀπρίλιος θὰ σὲ κάμῃ νὰ ξεχάσης ὅλως διόλου τὸν Νοέμβριον...

Λημινοπούλα, τὸ ψευδώνυμον τῆς ἐξαδέλφης σου ἐνεκρίθη. Χαίρω πολὺ ποὺ εὐρίσκεις τόσον εὐχάριστον καὶ χρήσιμον τὴν συντροφίαν μου εἰς τὴν μόνωσιν τοῦ χωριοῦ σου. Παραπονέσαι, βλέπω, διὰ τὴν τύχην σου, ἐγὼ ὅμως σὲ μακαρίζω ποὺ ζῆς τόσον ἡσυχᾶ καὶ ὀραῖα ἓ ἓνα χωριό. Τέτοια ζωὴ, διὰ τὴν ἡλικίαν σου μάλιστα, εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων πόλεων. Καὶ ἀργότερα... ἔχεις καιρὸν.

Ὁ Στάνλεϋ ἔκαμε τοὺς ἀγοραστάς του 27 καὶ τώρα σκέπτεται νὰ ἰδρῇ καὶ Μικρόν Σύλλογον. Πῶς νὰ εὐχαριστήσω τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί ποὺ μάχαπ' ὅσον; Νομίζω ὅμως, ὅτι οἱ Σύλλογοι πρέπει νὰποτελοῦνται ἀπὸ συνδρομητάς.

Μὴν παραπονῆσαι, Ροδοδάφνη, διότι εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἔγιναν ἐσθᾶτως πολὺ ραγδαίαι βροχαί, αἱ ὁποῖαι ἐπροξένησαν πλημμύρας, ζῆμιας, διακοπὰς τῆς συγκοινωνίας κτλ. Μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεράσμεν καλὰ. Κρυὸ εἶχαμε αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἀλλὰ ὅχι καὶ ἀνυπόφορον. Ἐκτροχίσθησαν μόνον μερικὸι μασκαράδες, ποὺ δὲν ἐντόνησαν ἀπὸ μέσα ἑστιά.

Τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα μοῦ γράφει ἡ Χρυσαλλίς. Ὅταν οἱ φίλοι τῆς τῆς παραπο-

νοῦνται: «πῶς γράφεις στὴ Διαπλάσι καὶ μὲνα, ὅταν ἦμουν σὲ ταξίδι, δὲν μοῦ ἔγραψες;» ἀπαντᾷ: «ἂν, γιὰ τὴν Διαπλάσι γίνε-ται ἐξαιρέσις! γι' αὐτὴν καὶ ἡ τεμπελιά ὑποχωρεῖ.» Καὶ ὅταν ἡ ἀδελφὴ τῆς τὴν ἐρωτῇσε τί θέλει νὰ τῆς χαρίσῃ στὴ γιορτῇ τῆς (χρόνια πολλά!) τῆς ἐξήτησε τέσσαρας τομους Διαπλάσεως, τοὺς ὁποίους καὶ ἔλαβε. Νὰ πόσο μάχαπ' καὶ αὐτὴ ἡ φίλη μου!

Κάστριν Καλαμών, βεβαίως δὲν χωρεῖ καμμιὰ «παρεξήγησις» ὅταν ἀπορρίπτω κατὰ τι σημαίνει ὅτι ἦτο ἀπορριπτόμενον. Δὲν συμφωνῶ ὅμως, ὅτι εἰς τὴν Σ. Συνεργασίαν δὲν δημοσιεύονται καὶ ἐφέτος ὀραῖοτατα πράγματα. Ἐξάφνα τὸ «Φῶς» κατὰ «Φῶνος» δὲν ἦτο χαριτωμένον; Καὶ πόσα ἄλλα!

Κ' ἐγὼ ἐλπίζω, Δοξασμένε Ἑλληνισμέ, ὅτι τὸ πρῶτόν σου αὐτὸ γράμμα θὰ εἶνε ἡ ἀρχὴ μεγάλης φιλίας μεταξύ μας. Καλὰ λέγεις, ὅτι πρέπει νὰ στερηθῇ κανεὶς ἓνα πρᾶγμα, διὰ νὰ ἐνοήσῃ περισσότερον τὴν ἀξίαν του. Οὕτω καὶ σὺ, στερηθεὶς τόσον καιρὸν τὴν Διαπλάσιν, εἶδες καλὰ ὅτι δὲν αἰμω-πορεῖ νὰ ὑπάρξῃ Ἑλληνόπαις χωρὶς αὐτήν» καὶ ἔργεσαι τώρα «μετὰ μεγαλτέρας ἀγά-πης, ἡ ὁποία οὐδέποτε θὰ διακοπῇ.»

Ὁ Θεόμος Βανιώτης ἤθελε πολὺ νὰ γνω-ρίσῃ τὸν Τέλλον Ἀργα, διὰ νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χεῖρ διὰ τὰ τελευταῖα τοῦ ποιήματός, τὰ ὁποῖα, λέγεις, κανεὶς δὲν πιστεύει, ὅτι εἶνε παιδιοῦ δεκαπέντε ἐτῶν. Ὅσον διὰ τὸ με-τᾶλλον τῶν Γραμμάτων, συμφωνεῖ μὲ τὸν Ν.Ι.Π. καὶ φρονεῖ ὅτι μόνον εἰς τὸν Πα-λαμᾶν ἀπενεμήθη ἐπαξίως. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὰ εἶπαμεν.

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, τώρα ἡ ἔκδο-σις τοῦ φύλλου ἐκωνόνισθη ὀριστικῶς. Θὰ τυπώνεται τὴν Πέμπτην καὶ τὴν Παρασκευὴν θὰ στέλλεται εἰς τὸ ταχυδρομικόν. Ὅποτε θὰ τὸ λαμβάνετε Σάββατον, Κυριακὴν ἢ τὸ πολὺ Δευτέραν, ὅσοι μένετε μακρότερα. Ἐννοεῖται εἰς τὸ Ἑσωτερικόν. Διότι εἰς τὸ Ἐξωτερι-κόν, μὲ αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τὰ ταχυδρο-μεία εἶνε κατὰ κράτος ἀτακτα.

Ἔδες, Μικρὰ Δουκίσσα, τί ὀραῖον καὶ διδακτικόν ποὺ ἦτο τὸ διήγημα «Ὁ ἀνθρω-πος ποὺ εἶχε καλὴν καρδίαν;» Ὁ ὅτιος αὐτός ὁ συγγραφεὺς Κάρλ Ἐβαλδ ἔχει γράψῃ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἀκόμη ὀραῖοτερα ἐλπίζω δὲ νὰ δημοσιεύσω μερικά, κατὰ ζωντανὴν μετάρρα-σιν τοῦ κ. Ζ.

Γῆ τῶν Φαιάκων, σοῦ ἔστειλα γάρτην τῶν Λύσεων. Ἀλλ' εἰς αὐτὸν δὲν θὰ γρά-ψῃς παρά μόνον τὰς λύσεις τῶν Πνευματι-κῶν Ἀσκήσεων. Ὅλα τὰλλα, γενικῶς καὶ ἀνεξαιρέτως, θὰ μοῦ στέλλῃς εἰς γαρτὶ κοι-νόν.

Κεραλλονίτικο Διαβολάκι, ὅσον ἀδικαι-ολόγητος καὶ ἂν εἴσαι, σὲ συγχωρῶ, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συγχρότως. Πράγματι, εἰς τὴν πόλιν σας ἔγω σκεπτικῶς ὀλίγους συνδρομητάς. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι μὲ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν τῶν ὀλίγων, θὰ γίνωσιν πολλοί. Τ' ἔες καὶ σὺ;

Ὅραῖος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἑλλάς τοῦ Κων-σταντίνου, Φλωτάς τοῦ Βοσπόρου, Γεν-ναϊόφυκος Ἑλληνίς, Σιλαβομένος Ἑλ-λην, Κυματορόλος Ποσειδῶν καὶ Κερκυ-ραῖκή Ἀῦρα, ἡ ὁποία ἔκαμε τοὺς ἀγορα-στάς τῆς ἐξήτα! Νὰ ἰδοῦμε τώρα ποῖος πρῶ-τος θὰ τὴν φθάσῃ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνεται: «Μουσικὴ σύνθεσις» τῆς Νησιωτοπούλας.—(Τὸ λοντάρ: καὶ τὸ κου-νοῦπι) τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου.—Διά-φορα τοῦ Σιλαβομένου Ἑλληνός.—«Χει-μωνιάτικη Ἀστερία» τοῦ Θαλασσοπούλου τοῦ Στόλου.—«Ἦ εὐτυχία» τοῦ Μόζαρτ.—

Ἐκδρομὴ ἐπὶ μῦλο » τῆς Φιλομαθοῦς.—«Ὁ Ἑλληνας» τοῦ Ταλαιπωρουμένου Δω-δεκανήσου.—«Καταγίγες» τῆς Ροδοδάφνης.—«Τοσον γρήγορα» τοῦ Τέλλον Ἀργα.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Πῶς γίνονται οἱ συν-δρομηταί».—«Ἐγκρίσεις ἡ ἀπορρίψεις».—«Ὁ Καυχηματίας».—«Πῶς ἡ ὥρα».—«Ὁ Καιρός» (ὅλα ὀραῖα θέματα, ὀραῖα ἰδέαι, ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἀτέχνως γραμμένα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγεῖται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπο τὸ δικαίωματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναγεῖται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια]

Νέα ψευδώνυμα: Φοίβη, κ. Ἀμαρυλ-λῆς, κ. Ἡώς τῶν Βαλκανίων, κ. (Α.Μ.) Λέων, κ. (Α.Κ.) Μελαχροινούλα, κ. (Ζ.Ρ.) Νικήτρια Κυανόλευκος, κ. (Ε.Ζ.) Βο-λιώτισσα, κ. Ὀνειρα π' Ἀλήθευσαν, κ. Φιλόκαλος Ἑλληνίς, κ. (.) Ἑλληνικός Στό-λος κ. (Κ.Ε.) Ἀτρόμητος Σουλιώτης, κ. (Β.Π.) Νεαρός Εὐπατριδῆς κ. (Χ.Α.) Μικρούλα Καστανῆ, κ. (Π.Α.) Ἀπόλλων κ. (Φ.Π.) Κύριος Ἐθελοντῆς κ. (Χ+ΧΙ) Κεντὶ τῆς Διαπλάσεως, κ. (:;!!...) Κόκκινος Βράχος, κ. (Κ.Μ.) Ἐντευ-μένη Κρητικοπούλα κ. (Κ.Φ.) Ἐρυθραία Σιβύλλη, κ. (τόνομα;) Σπινθήρ τῆς Ἑλευ-θερίας, κ. Ἑλληνικὴ Νεότης κ. Εὐέλπις Μικρασιάτις, κ. (Ι.Σ.) Ὑστερὴ Ἀνα-λαμπή, κ. (Ε.Κ.)

Ἀναγεώσεις ψευδωνύμων: Γενναϊό-φυκος Ἑλληνίς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-λάξουν: ἡ Ροδοδάφνη (0) μὲ Ἡρώτην Σάμον, Πριγκίπισσαν τῶ

Ἄθηναν (ἔστειλα). Ἀγρυπνον Φύλακα (αἱ παραγγεῖλαι σου ἐξετελέσθησαν· σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ γενναῖον αὐτὸ ξεσπάθωμα). Αὐτόνομον Ἡπειρον (ὀκτώ, μάλιστα· ὑπερευχαριστῶ!) Μόζαρτ (δὲν πειράζει, τέτοια λάθη γίνονται· τὰ ψευδώνυμα ἐνεκρίθησαν). Κερκυραϊκὸν Διάβολον (ἐλήφθησαν). Ἡρώα τῶν Βαλκανίων (αὐτὸ σου ἐδιάλεξα καὶ σὲ περιμένω). Ἀάμποντα Ἀστέρα (ναί, ἀλλὰ τὸ κάθε τι πρέπει νὰ γράφεται εἰς χωριστὸν κομμάτι χαρτί· ὅχι ἐπὶ ὅλα μαζί). Γενναῖο ψυχὸν Σπῆρτα ἡλᾶτην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). Ἐλπιδοφόρον Κυανόλευκον (ἐστάλησαν, εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ναί, εἰς τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 27 Στοιχειοτονόγραφον ἔγενεν ἓνα λάθος, ἐκόλωσε ἐννοούμενον· ἀντὶ τὸν τόνον καταβάζω, θέλει «ἀναβάζω»). Μελαχροινὸ ὕλαν (χαῖρα πολὺ διὰ τὴν γωριμίαν· ἀφοῦ δὲν ἔχασες ἀκόμη τὰς ἐλπίδας σου, προσπάθησε). Νικήτριαν Κυανόλευκον (ὡραιότητα ἡ ἐπιστολή σου· σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς). Βολιὼτισσαν (εὐχαριστῶς· στείλει μου ἓνα μικρὸν ποσόν, καὶ σοῦ ἀνοίγω λογαριασμὸν διὰ τὰ μικρά σου ἔξοδα). Τροπαϊοῦ Ἐλλάδα (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· τὸ βοάθειον ἐστάλη τὴν 28 Δεκεμβρίου). Δοξασημένην Ἐλλάδα (μπράβο, μικρὲ μου! περιμένω καὶ τὰ περισσότερα). Ρομελιωτάκι (δὲν ἔγινε λάθος· τὴν ἴδιαν παροιμίαν ἔστειλε καὶ ἡ Φράουλα, ἔτυχε δὲ νὰ κληροθῇ αὐτή). Ἐλλήν Παπ. (τόμους ἔστειλα). Λιολιχὴν Κιθάραν (αἱ παραγγεῖλαι ἐξετελέσθησαν). Μικροῦ ἕλαν Καστανὴν (τὸ γραμματάκι σου χαρισμένον· ἐλπίζω νὰ ἔχη καὶ συνέχειαν ἀτελείωτην). Πανελλήνιον Πρόθρον (ἔστειλα, εὐχαριστῶ). Κεντροῖ τῆς Διαπλάσεως (ἔστειλα). Γιγαντομάχον Ἐλλήνα (ἔχει καλῶς). Ἀθιγγανίδα (εὐχαριστῶ πολὺ). Ὠριώνα (τὰ «κλοπιμαῖα» ἐγερῶνται κάποτε ἐν ἀγνοίᾳ μου· τὰ κατὰ ἡλὸς ὅμως ἀπορρίπτονται πάντοτε ἐν γνώσει μου· ἐξακολουθεῖς σὺ νὰ μοῦ στέλλης καὶ ποῦ ξεῖρες! καμμιὰ φορὰ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περιμένει κανεὶς, ὁ κληῖρος τὸν νύσει). Φρεάντην (ἡ αἰτιήσις σου δεκτὴ). Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου (διότι ἤλλαξα τυπογραφεῖον). Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν (τόμους ἔστειλα). Μαγευμένον Ἀκρογιάλι· Ξενιτευμένον Κροτικὸν οὐλάν. Κύπριον Ἐθελονήν, Φυσιολάττην κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Δαρυγγικῶν, Ὠτικῶν

καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἱατρός

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 3—5 μ. μ.

Πλατεία Ὁμονοίας καὶ ὁδὸς Δώρου 3α

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

[Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

104. Δεξιόγραφος

Ἐνας θεὸς τὸ πρῶτό μου ποῦ εὐκολα θὰ εὕρης Ἄν τῇ μυθολογίᾳ σου καλούτσικα τὴν ξεύρης Στὸ δεύτερο ἀσφάλεια γυρεύουν τὰ πλοῖα Καὶ τ' ὄλο μου πανόρχεια πόλις στὴ Σικελία. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

105. Συλλαβογράφος

Ἄν εἰς ἐπίρρημα ἐγγύς Ἐν στεγανόπουν ὁσῆς Πτηγνόν, τοῦ σώματος εὐθὺς Μέρος θάποτελέσης, Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Η. Πουλοπούλου

106. Μεταγραμματισμὸς

Ἄν θελήσης τὸν λαμὸν μου Μόνον φίλε, νὰ μάλλῃξῃς, Ἀπὸ ἄγριον θηρίον, Γνωστὴν νῆσον θὰ κυττάξῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωικῆς Σάμου.

107. Λογοπαικτικὸν Αἰνίγμα

Μέγας φιλόσοφος τὸ ἀρσενικὸν μου. Μ' ἄν τὸν προφέρῃς ὡς θηλυκόν, Ῥήτορα τότε θάκοῦσῃς κάποιον. Ἐκ τῶν ἀρχαίων, πολὺ γνωστόν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάκωνος.

108. Δίξυγος

Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀσπερίσκοι διὰ γραμματῶν οὕτως, ὥστε νὰ γινώσκωνται: Ὁρίζοντως ἄνω Μοῦσα· κάτω ἐνδοξὸς νῆσος· καθεὺς δὲ κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν: πτηγνόν, ἀρπακτικόν, σῶμα διαφανές, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας καὶ πᾶν ὅτι μετρεῖται. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος

109—113. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῖ ἀναγγραμματοσμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πύλος, πόλις, Ἰταλός, τόσος, πόνος,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑπαῖτου τοῦ Ὠραίου.

114. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνης

— Νίξο, Ἀλεξάνδρα, Μαρία, παῖδες ἀπὸ σὰς ξέρεις πόσους κατοίκους ἔχει αὐτὴ ἡ πόλις τῆς Μακεδονίας;

— Ποῖα πόλις;

— Μὰ σὰς τὴν ἔπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθεροφθίσης Ἡπειρου

115. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζήτων· μένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν διάσημον βασιλίσσαν:

1. Βασιλεὺς τῆς Αἰγυπτίου 2. Βασιλεὺς τῆς Κρήτης 3. Γάλλος τραγικὸς ποιητὴς 4. Ποταμὸς τῆς Ἀμερικής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστιάδου

116. Φωνηεντόλιπον

μ-τθ-δρπν-ν-ξν-γρ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Ρόδου

117. Γρίφος

ΘΜ

ΘΜ ΘΜ

αργ δσμὴ Δὸν Πλούτ' Ι

ΘΜ ΘΜ

ΘΜ

Ἐστάλη ὑπὸ Σταφ. Σ. Μαυρομέγαλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 44 καὶ 45.

460. Ἑλασσών (Ἑλλάς, [ΛΗ,] σόν.) — 461. Ρίζα (ρίζα.) — 462. Ἄλυσσις—λύσις.

463. Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ γέγρα κίνεσι.

464. ΜΑΧΗ (ἐξ ὅου ΧΑΜω...)

ΑΛΑΣ (ΣΑΛΑτα...)

ΧΑΡΑ (ΑΡΑΧωσ...)

ΠΣΑΥ (κάρΥΑ ΣΠπονται...)

465—469. Διὰ τοῦ εὐόγγου ΜΙ: μιὰρὸς μικτός, μῖσος, μῖτος, μῖμος. — 470. Μῆτο ἐπιτόλοιος (μῆ ἐς ο—ἐπὶ πόλεις)

471. Κεφαλληνία (Κεφαλήν, ἱα.) — 472.

Ἡρα—Ρῆ.— 473. Κίτριον—κίτρον. — 474. Ὁ

μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

475. ΟΥΡΑΝΙΑ 476. Γάλα—γα=

Α Λ ἁ+ (Ἰνα-να=) ι+

Σ Α Λ Α Μ Ι Σ (Ἰος=ι) ὅς=ΔΑ-

Ν Ο Ω Ω Ἰ-ΟΣ. — 477. Α-

Δ Σ Ν Ν ΝΕΜΩΝΗ (Δ6ρα-

Φ Α ἁμ, ἸΝΔιαι. ἈΛΕ-

Π Σ ἔξανδρος, ἈλκΜή-

νη, Κλωθῶ, Φωκίῶν, Κεφαλληνία.) — 478.

Ἰδὸς ἡ Ρόδος, ἰδὸς καὶ τὸ πῆδημα. — 479.

Θεὸς τοῖς ἀγοῦσιν οὐ παρίσταται (θεὸς ὡς

τ'—εἰς ἀργὸν σὺν οὐ—παρ' εἰς τᾶ—τέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Ε'—9]

II. Ἐξακουστός, Κοζάνη. — Ἀνταλλάσσει γραμματόσημα παντὸς εἶδους, προτιμᾷ νέας ἐκδόσεις, ἰδίως Ἡπειρου, Νήσων, ἐπίσης Κρήτης κλπ. Ἀνταποδίδει διάφορα κατ' ἐπιλογὴν. Ἀσφαλίζει ἐπιστολάς.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιευκρίνως φυλ-

λαδίον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 22—27

Ἰανουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ. Πέτρος Ν. Παναγιώτου. Δοξαμένον Ἑλληνόπουλον, Γ. Χ. Πουλάκος, Μάσκινα Ρομποτοῦ, Γ. Κολυβάς, Φανὴ Α. Κοκκινῆ, Χαρ. Π. Τσανόπουλος, Θεοδώρα Καραβέλλου, Δημ. Ὁ. Κατσόης, Ἰω. Δ. Μάριου, Φεγγαριάκη Ἀκτίνῃ, Ἀναστ. Α. Γεώργας, Ματωμέτο Ἡλιοβασιλεῖα, Κωνστ. Γ. Σπηλιόπουλος, Σπ. Α. Μάριος, Λάμπρος Ἀσπὴρ, Ἐμ. Ἀλτηγός, Ρουμελιώτα, Φλοῖστος τοῦ Βοσπόρου, Μαγευμένο Ρόδον, Παῦλος Ι. Δάλης Αἰκ. Γ. Μαρούλη, Ἰωάννα Σ. Κοσματάου.

ΒΟΛΟΥ. Ἀλ. Ν. Τσαντίλης, Ἀνδρ. Ἀθ. Καραμασίνας, Ἰωάνν. Β. Παπαθανασίου, Μιλ. Ν. Πορφυρογέννης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Λιαπάνης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Ἰωάνν. Π. Ἀναγνωστάτος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Κυματοβόλος Ποσειδών.

ΚΑΒΑΡΝΗΣ. Φανὴ Κ. Δημητριάδου, Ἐλν.

Βαλτατζόγλου, Ἀν. Σ. Βαλτατζόγλου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Λουκία

Κακοῦλη, Μαρία Κ. Καμβύσα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Διονυσιοφῆς Βασιλεὺς.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΕΙΟΥ. Ἀντ. Α. Βαζουράς.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ. Νικ. Ἀποστολόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ. Μικρὸς Εὐέλπης, Μαντῖνα Π. Πα

πανανοπούλου, Πατριῶν Ναυτοπούλου. Σ. Α.

Κουτσουτῆς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Παναγ. Ν. Φοῖρας, Γ. Σ. Σταν

σιανᾶς, Κωνστ. Σιφασ.

ΡΟΔΟΥ. ΣΑΤ.Τ. Εὐαγγελία Χανδοῦ, Μαρία

Πρωτόπαπ, Μαρία Γιαννουλάτου, Ὀλγα Πασ

σα, Ἐλ. Χατζηπαύλου, Ἀφρ. Ἀλεξανδράτου

Στυλιανὴ Καραῖα, Εὐλαβία Μρονίτου, Μαρία

Καραβέλλου, Μαρία Κάσου, Ἐλν. Ι. Καλοῦ

σου, Μαρί Φιλιάτσου, Εὐφρ. Παρώνη, Μα

Ἀταβέλη, Ἐλ. Δημητριάδου.

ΣΥΡΟΥ. Νικ. Ι. Βάτης, Καλλιόπη Α. Ἀράρη

Κορνήλη, Ἀνδρούλη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Νικ. Ι. Βασιλόπουλος.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ. Κωνστ. Α. Παπαλεξίου.

ΧΙΟΥ. Παλινναῖα Ἀθηνα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐνομένων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληφθήθησαν οἱ ἐξῆς: τοῖς ΚΑΛΙΔΙΟΥ Η. ΑΡΑΓΚΗ ἐν Σύρῳ, ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΘ. ΚΑΡΑΜΕΣΙΝΗΣ ἐν Βόλῳ καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΤΟΣ ἐν Ἰθάκῃ· οἱ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.